

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Stk/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 8019200748
Dátum vydania rozhodnutia: 24. mája 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8019200748.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašíkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): U. F., S. XXX/X, V. proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 19.09.2019, č. p.: KRPZ-PO-KDI3-64-003/2019-P, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4Sa/27/2019-74 zo dňa 19. októbra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4Sa/27/2019-74 zo dňa 19. októbra 2021 sa z r u š u j e a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 4Sa/27/2019 -74 zo dňa 19. októbra 2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 19.09.2019, č. p.: KRPZ-PO-KDI3-64-003/2019-P (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade zo dňa 30.04.2019, č. p.: ORPZ-PP-ODI2-235, 320, 358, 364, 420, 83, 94/2018, 2019-P, ktorým bola žalobcovi uložená podľa § 22 ods. 2 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) pokuta vo výške 500 € [poznámka kasačného súdu - k tomu pozri aj bod 27 odôvodnenia tohto rozsudku] a zároveň podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch s poukazom na § 1 Vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z. povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16,- €. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 SSP tak, že náhradu trov konania účastníkom konania nepriznal.

2. K zásadnej žalobnej námietke žalobcu vznesenej v procesnoprávnej rovine, že v konaní nebola dodržaná lehota 5 pracovných dní pred pojednávaním, ktorú bolo nevyhnutné dodržať z dôvodu viazanosti orgánov verejnej správy konajúcich o priestupku zásadami trestného konania správny súd uviedol, že použitie zásad trestného konania v konaní o priestupkoch a vo všeobecnosti v konaniach, ktoré sú svojou povahou konaním vo veciach správneho trestania, nemožno stotožňovať s použitím konkrétneho ustanovenia procesného predpisu (v tomto prípade Trestného poriadku). Judikatúra prijala všeobecnú zásadu, že v takýchto typoch konania sa aplikujú zásady trestného konania, nie však konkrétne ustanovenia Trestného poriadku, ktoré sú z podstaty veci prísnejšie v tom zmysle, že kladú na orgány činné v trestnom konaní, resp. súdy vyššie nároky na ochranu práv obvineného (obžalovaného), a to z dôvodu, že pri trestných činoch ide o závažnejšie protiprávne konanie a za ich spáchanie možno ukladať oveľa prísnejšie sankcie. Správny súd z uvedeného dôvodu nepovažuje explicitné formulácie Trestného poriadku - týkajúce sa napríklad lehôt - za priamo záväzné pre správne orgány v konaní o priestupku. Na druhej strane podotkol, že treba rešpektovať zásady Trestného poriadku. Ústne pojednávanie v konaní o priestupku však podľa správneho súdu nie je totožné s verejným zasadnutím pred senátom (súdu) v trestnom konaní.

3. Navyše zdôraznil, že žalobca sa podaním zo dňa 04.12.2018 doručeným správne orgánu dňa 06.12.2018 nielen ospravedlnil z účasti na ústnom pojednaní priestupkov, ale aj súhlasil s pojednaním priestupkov v jeho neprítomnosti. Predvolanie zo dňa 29.01.2019 na pojednanie priestupku na deň 19.03.2019 bolo osobne prevzaté žalobcom dňa 25.02.2019 (uložené na pošte dňa 05.02.2019), pričom dňa 20.03.2019 bolo správne orgánu prvého stupňa doručené súhlasné vyjadrenie žalobcu zo dňa 18.03.2019 k spoločnému konaniu o všetkých priestupkoch. Žalobca sa zároveň ospravedlnil z účasti na ústnom pojednaní priestupkov a súhlasil s ich pojednaním v jeho neprítomnosti. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobcovi bolo predvolanie zo dňa 08.04.2019 na pojednanie priestupkov na deň 30.04.2019 doručené dňa 26.04.2019, kedy si ho prevzal, pričom od 10.04.2019 bola zásielka uložená na pošte. Dňa 30.04.2019 tak prebehlo ústne pojednanie priestupkov v neprítomnosti žalobcu, ktorý sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia a vážnych dôvodov. V tejto situácii správny súd nevyhodnotil vykonanie pojednávania v neprítomnosti žalobcu ako porušenie jeho práva na spravodlivé pojednanie veci, a to aj s poukazom na to, že časť priestupkov, za ktoré bol potrestaný, už bola pojednaná skôr a s jeho súhlasom. Žalobca evidentne selektívne vyzdvihol ustanovenie upravujúce lehoty pred prípravou verejného zasadnutia a pritom opomenul, že (analogicky oveľa bližší inštitút) - výsluch obvineného v prípravnom konaní - neurčuje bližšie žiadnu lehotu a okrem spomenutého § 65 Trestného poriadku pri preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania Trestný poriadok určuje lehotu najmenej 3 dní (§ 208 ods. 1). Záverom k uvedenej námietke uviedol, že boli zachované práva žalobcu ako obvineného z priestupku v plnom rozsahu.

4. K judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky správny súd uviedol, že vo veci sp. zn. III. ÚS 571/2015 sa posudzovalo použitie zásad trestného konania v konaní správneho trestania z pohľadu totožnosti konania, resp. skutku, s dôrazom na zásadu ne bis in idem a vo veci sp. zn. II. ÚS 476/2016 išlo o aplikovanie princípu nullum crimen, nulla poena sine lege na správne trestanie, v oboch prípadoch na pozadí základného práva na slobodu prejavu.

5. Ohľadne žalobného dôvodu týkajúceho sa popierania spáchania priestupku dňa 16.06.2018 (porušenie zákazu vjazdu) s odkazom na to, že v zmysle platnej judikatúry nie sú výpovede policajtov, ktoré sú navyše v rozpore s výpoveďou žalobcu postačujúce na usvedčenie žalobcu, správny súd poukázal na získané dôkazy a podklady pri objasňovaní a pojednávaní tohto priestupku. Z pripojeného náčrtku dopravnej situácie na dotknutej ulici so situovaním vozidla žalobcu, vypracovaného úradného záznamu, pripojenej fotodokumentácie z miesta spáchania priestupku, z ktorej vyplýva umiestnenie príslušných dopravných značiek poskytli dostatočný dôkazný podklad tak pre skutkové, ako aj právne závery správnych orgánov oboch stupňov. Je evidentné, že spáchanie priestupku nevyplývalo iba z výpovedí členov hliadky, ale aj z ďalších objektívnych dôkazov, o ktorých dostatočnosti a dôveryhodnosti nemal ani správny súd pochybnosti. Ohľadom žalobcovej

obrany vyjadrenej v replike, že ním predložený výpis jeho polohy z Google Maps, považoval žalovaný za účelový dôkaz, správny súd uviedol, že sa stotožnil s názorom žalovaného, keďže predložený grafický výstup (okrem toho, že samostatne ani nijako neidentifikuje žalobcu), v spojení s vyjadrením samotného žalobcu pri predložení tohto dôkazu, že priestupok spáchaný nebol, tvrdenia policajtov sú klamlivé, lebo nebol zastavený pri kostole sv. Mikuláša, ale až za veľkou križovatkou, v žiadnom smere nespochybnili záver zo správy o výsledku objasňovania priestupku spáchaného dňa 16.06.2018, z ktorej vyplýva, že v tento deň o 22.00 hod. bol žalobca zastavený a kontrolovaný hliadkou PMJ Prešov po tom, čo nerešpektoval dopravnú značku zákaz vjazdu osadenú pred vjazdom na ulicu Hlavná v Prešove, čím porušil § 3 ods. 2 písm. b) zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) a naplnil tak skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 12 zákona o priestupkoch. Miesto zastavenia žalobcu konajúcimi príslušníkmi

totiž nie je súčasťou objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku spočívajúceho v porušení zákazu vjazdu, preto ani z priestupkového spisu nijako nevyplýva, že by miesto zastavenia žalobcu mohlo mať akýkoľvek vplyv na posudzovanie skúmaného skutku.

6. Vo vzťahu k priestupku zo dňa 01.09.2018 (prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti) a žalobcom tvrdenému nezákonnému, nesprávnemu meraniu prekročenej rýchlosti, správny súd poukázal na to, že meranie sa realizovalo použitím certifikovaného cestného laserového rýchlomeru s aktuálnym platným overením zo dňa 28.06.2018. Spochybňovanie bežne používaného certifikovaného technologického zariadenia na meranie rýchlosti argumentmi z technickej oblasti a aj z oblasti týkajúcej sa osobnej integrity člena policajnej hliadky bez akejkoľvek opory v realite, argumentmi subjektívnej povahy v istej miere už presahujúcimi aj hranice domnienok, nemohlo viesť k vyhodnoteniu zistenia skutkového stavu ako nesprávneho, nedostatočného pre zákonné skutkové a právne závery správnych orgánov, keďže súčasťou spisového materiálu k tomuto priestupku je fotodokumentácia so zachytením vozidla žalobcu a žalobcu ako vodiča tohto vozidla, tiež technické údaje použitého meracieho zariadenia, údaje o rýchlosti vozidla, údaje geografickej polohy vozidla v tom čase (GPS údaje).

7. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodné aj argumenty týkajúce sa priestupku zo dňa 17.09.2018 (porušenie zákazu parkovania na vyznačenom stanovisku taxi). Tvrdenie žalobcu, že vozidlo nezaparkoval na zistenom mieste bolo spoľahlivo vyvrátené jeho vlastným vyjadrením pri objasňovaní priestupku, keď pri podaní vysvetlenia k tomuto priestupku a po príslušnom poučení v zmysle zákona o priestupkoch neuviedol, že vozidlo nezaparkoval, ale vyhlásil, že žiada riešiť priestupok v správnom konaní. Tento záznam súčasne vyvracia obranu žalobcu založenú na absencii možnosti vyjadriť sa k veci.

8. K podobným priestupkom zo dňa 29.10.2018 a zo dňa 20.02.2019 a obrane založenej na tom, že vlastné vozidlo nezaparkoval on, správny súd uviedol, že ani v jednom prípade sa žalobca pri objasňovaní priestupku nebránil argumentáciou zhodnou so žalobou, hoci evidentne bol na mieste objasňovania prítomný a možnosť vyjadriť sa k veci mal vždy. Žalobná obrana tak evidentne smerovala len k zbaveniu sa zodpovednosti za postih za spáchanie priestupkov.

9. K namietanej nemožnosti vyjadriť sa k veci správny súd zdôraznil, že žalobca nebol ani v jednom posudzovanom prípade vyriešený v blokovom konaní, vždy prebehlo správne konanie, teda možnosť vyjadriť sa k veci mu bola vždy zachovaná. Z obsahu spisu je evidentné, že žalobca mal niekoľkokrát možnosť vyjadriť sa k prejednáványm priestupkom a niekoľkokrát ju aj využil a k veci podal vyjadrenie. Nemožno opomenúť, že sám súhlasil aj s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Paradoxne vyznievala aj obrana žalobcu, keď sa na jednej strane domáhal práva vyjadriť sa k veci v klúde (v stave bez psychického rozrušenia) - nie hneď na mieste objasňovania priestupku - a súčasne však namietal porušenie práve tohto jeho práva vyjadriť sa na mieste.

10. K procesnému návrhu žalobcu, aby po zrušení rozhodnutí oboch stupňov a vrátení veci prvostupňovému orgánu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie boli priestupky prejednané v spoločnom konaní v zmysle § 57 ods. 1 zákona o priestupkoch aj s tými, o ktorých sa vedie konanie pod č. ORPZ-

PP-ODI2-172/2019-P, správny súd konštatoval, že v zmysle § 57 ods. 1 zákona o priestupkoch, ak sa páchatel dopustil viacerých priestupkov, ktoré je príslušný prejednať ten istý orgán, prejednávajú sa tieto priestupky v jednom konaní. Poukázal tiež na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie NS SR

sp. zn. 6Asan/16/2018, č. 67/2019), v ktorej ide o prípad ukladania správnej sankcie správnym orgánom za viac spáchaných deliktov, a to v rámci jedného správneho rozhodnutia.

11. Vo veci vedenej prvostupňovým orgánom pod č. p.: ORPZ-PP-ODI2-235, 320, 358, 364, 420, 83, 94/2018, 2019-P zo dňa 30.04.2019 bolo rozhodnuté o priestupkoch zo dňa 16.06.2018, 01.09.2018, 17.09.2018, 20.09.2018, 29.10.2018, 20.02.2019, 15.03.2019. Vo veci vedenej pod č. p.: ORPZ-PP-ODI-172, 182, 219, 350, 384, 395, 396, 421/2019-P bolo dňa 08.07.2020 rozhodnuté o priestupkoch zo dňa 09.03.2019, 10.04.2019, 12.04.2019, 19.05.2019, 02.07.2019, 07.09.2019, 28.10.2019 a 31.10.2019. Z týchto skutočností vyplýva, že v prípade všetkých priestupkov prejednaných v konaní č. p.: ORPZ-PP-ODI2-235, 320, 358, 364, 420, 83, 94/2018, 2019-P a priestupkov zo dňa 09.03.2019, 10.04.2019, 12.04.2019 prejednaných vo veci č. p.: ORPZ-PP-ODI-172, 182, 219, 350, 384, 395, 396, 421/2019-P ide o prípad súbehu, keďže boli spáchané pred tým, ako bolo vydané prvé rozhodnutie dňa 30.04.2019. V tomto zmysle, by mali byť všetky tieto priestupky prejednané v jednom konaní, a mal by byť za ne uložený úhrnný správny trest (absorpčná zásada) podľa najprísnejšie sankcionovateľného priestupku.

12. V skúmaných priestupkových konaniach z procesného pohľadu nedošlo k porušeniu zákona, pretože prvostupňový správny orgán nemal faktickú možnosť vo vzťahu k druhej skupine priestupkov vykonať spoločné konanie, keďže správy o objasnení dotknutých žalobcových priestupkov mu boli doručované postupne až v dňoch 16.05.2019, 21.05.2019, a 05.11.2019, teda až po vyhlásení prvého rozhodnutia dňa 30.04.2019.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

13. Proti právoplatnému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP navrhujúc, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu kasačný súd priznal nárok na plnú náhradu trov kasačného konania.

14. K sťažnostnému bodu ohľadne porušenia práva na spravodlivý proces sťažovateľ uviedol, že správny súd má povinnosť ex offio skúmať sankciu uloženú správnym orgánom z hľadiska toho, či druh a výška sankcie nevybočili z rozsahu správnej úvahy správneho orgánu. V napadnutom rozsudku súdu však nevzhladol jeho úvahy, ako ani stručné odôvodnenie o tom, prečo považoval uloženú sankciu za zákonnú, ktorá nevybočuje z medzí voľnej úvahy správneho orgánu. Správny súd sa vyporiadaval iba s výslovnými námietkami sťažovateľa v žalobe a jeho podaniach, pričom vo vzťahu k sankcii sa žiadnym spôsobom nevyjadril, pričom s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/59/2019 a sp. zn. 7Sžsk/127/2019 tak urobiť mal. Aj keď správny súd vady uvedené v § 195 SSP síce nevyhľadáva, v prípade ich zistenia ich musí vo svojom rozhodnutí zohľadniť. To znamená, existencia takejto vady bola zistiteľná bez ďalšieho zo samotného administratívneho spisu, mal správny súd povinnosť sa pri svojom rozhodovaní ňou vysporiadať.

15. Sťažovateľ ďalej namietal, že podľa neho je samotná sankcia uložená v rozpore so zákonom o priestupkoch. Správny orgán prvého stupňa uviedol, že pri určovaní druhu sankcie a jej výmery prihliadal na skutočnosť, že sa jednalo o spáchanie priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a na to, že obvinený (sťažovateľ) nijako nespolupracoval, ako ani sa nezúčastňoval ústnych pojednávaní. Do úvahy bral aj skutočnosť, že žalobca spáchal 7 priestupkov. Následne opätovne odkázal na zákonné hľadiská, ktoré má správny orgán brať do úvahy pri rozhodovaní o uloženej sankcii. Sťažovateľ však uviedol, že rozhodnutia správnych orgánov sú vo vzťahu k sankcii odôvodnené iba všeobecne a formálne, kde správne orgány iba poukázali na zákonné hľadiská, ale z rozhodnutí vôbec nie je zrejmé, prečo by mala byť pokuta vo výške 500,- EUR primeraná a zákonná s

poukazom na kritériá uvedené v ustanovení § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch, čo je v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6 SŽ 75/2001, R 38/2016).

16. Za absurdnú považoval úvahu správnych orgánov, keď sankciu odôvodnili tým, že priestupky boli spáchané na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom nevidno dôvod, prečo by mali byť priestupky na úseku cestnej premávky závažnejšie ako iné priestupky. Objekt, ktorý bol páchatelom zasiahnutý, nemôže byť dôvodom na uloženie vyššej sankcie, pretože takáto úvaha je nelogická, a preto zasiahnutie alebo ohrozenie objektu znamená len to, že mohol byť spáchaný priestupok a nemôže mať vplyv na výšku pokuty. Správny orgán prihliadal na to, že obvinený nespolupracoval a nezúčastňoval sa pojednávania, pričom obvinený len nerealizoval a nevyužil svoje procesné práva. Ad absurdum potom správny orgán ukladá sankciu za procesnú pasivitu obvineného, čo je výsostným právom obvineného. Rozhodnutie správnych orgánov vo vzťahu k sankcii je tak absolútne nepreskúmateľné, lebo z nich nevyplýva, prečo je pokuta na hornej hranici zákonnej sadzby (500 EUR) primeraná a prečo má zodpovedať závažnosti spáchaných priestupkov (keď väčšina z nich bola menej závažná), spôsobu spáchania priestupkov (či boli pri páchaní priestupkov použité), okolnostiam, za ktorých boli spáchané (napr. hustota premávky, viditeľnosť, prítomnosť chodcov alebo detí a pod.), aká bola miera zavinenia páchatel'a, jeho pohnútky (dôvod prečo boli priestupky spáchané) a osoba páchatel'a (napr. či je zamestnaný, koľko záznamov za priestupky má, či pácha priestupky aj na iných úsekoch života).

17. Následne sťažovateľ namietal, že v správnych konaniach bolo porušené jeho právo na obhajobu a tento nedostatok nenapravil ani krajský súd, keď priestupok, ktorý mal sťažovateľ spáchať dňa 15.03.2019, sa k ostatným priestupkom a do spisu pripojil dňa 18.03.2019, pričom správny orgán už nasledujúci deň vyhotovil listinu - upovedomenie o preštudovaní spisu. Pokiaľ ide o priestupok zo dňa 15.03.2019, kedy mal sťažovateľ na diaľnici údajne prekročiť najvyššiu dovolenú rýchlosť, správny orgán vo vzťahu k tomuto skutku porušil právo sťažovateľ'a na obhajobu, pretože od času, kedy sa priestupok stal súčasťou spisu (18.03.2019) do dňa, kedy správny orgán upovedomoval účastníkov (sťažovateľ'a) o preštudovaní spisu (dňa 19.03.2019) uplynul iba jeden deň, pričom vo vzťahu k tomuto skutku správne orgány nevykonali ústne pojednávanie, ktoré je v priestupkovom konaní obligatórne. To, že bolo nariadené pojednávanie na deň 30.04.2019 považoval za irelevantné, pretože na tomto pojednávaní správny orgán zjavne iba oznamoval rozhodnutie. Z podstaty tohto práva na obhajobu vyplýva, že každý účastník správneho konania má mať možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, pričom správny orgán je povinný umožniť účastníkom konania toto právo realizovať „pred vydaním rozhodnutia“. Je zrejmé, že povinnosť podľa ustanovenia § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) (ďalej aj ako „Správny poriadok“) správny orgán vykoná vtedy, ak už má dostatok podkladov, na základe ktorých môže vydať rozhodnutie.

18. Podľa názoru sťažovateľ'a mal správny orgán najskôr vykonať pojednávanie aj vo vzťahu k skutku zo dňa 15.03.2019 a až následne upovedomiť účastníkov o práve podľa ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku, pretože podľa neho aplikácia ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku prichádza až „na záver“ správneho konania, kedy už správny orgán vykoná všetky dôkazy a zabezpečil všetky podklady potrebné pre meritórne rozhodnutie.

19. Sťažovateľ ďalej namietal správnosť právnych záverov krajského súdu, pokiaľ ide o skutky zo dňa 17.09.2018, ako aj dňa 29.10.2018, pretože v týchto prípadoch neexistoval relevantný podklad k tomu, aby mohol byť označený za páchatel'a priestupku. Krajský súd iba formálne vyhodnotil jeho námietky a „prepísal“ závery správnych orgánov, ktoré ale nevychádzajú zo skutočného stavu, ktorý by bol zistený bez dôvodných pochybností. Pokiaľ ide o skutok zo dňa 17.09.2018, sťažovateľ v priestupkovom konaní tvrdil, že vozidlo nezaparkoval on. Skutočnosť, že sa na mieste samom týmto spôsobom nevyjadril

nie je relevantné, pretože konanie o priestupku nie je limitované žiadnou koncentračnou zásadou a obvinený môže skutočnosti na svoju obranu uvádzať počas celého priestupkového konania. Tieto musia mať pritom rovnakú váhu bez ohľadu na to, či boli prednesené na mieste samom alebo počas konania (porovnaj ustanovenie § 34 Správneho poriadku). Poukázal

na to, že so sťažovateľom nebola spisovaná správa o výsledku objasňovania priestupku (ktorá sa v praxi spisuje na mieste samom s osobou podozrivou), ale záznam o podaní vysvetlenia, teda ani polícia s ním nekonala ako s osobou podozrivou zo spáchania priestupku.

20. Podľa sťažovateľa je povinnosťou správnych orgánov preukázať spáchanie priestupku konkrétnej osobe, teda uniesť dôkazné bremeno a nie účelovo obviniť vlastníka vozidla v prípadoch, kedy tento nespolupracuje alebo neuvádza skutočnosti, ktoré by si predstavoval orgán objasňujúci alebo prejednávajúci priestupok. Zo správy o výsledku objasňovania priestupku ani zo záznamu o podaní vysvetlenia nevyplývalo, že vodičom vozidla mal byť sťažovateľ a že mal vozidlo zaparkovať v rozpore so zákonom. Ani príslušník polície na mieste samom nevidel sťažovateľa, že by mal vozidlo zaparkovať. Sťažovateľ navyše tento skutok poprel. Správny orgán následne založil vinu iba na nepresných vyjadreniach žalobcu a krajský súd tento postup považoval za zákonný. Vzhľadom na to, že vo veci nie je bez dôvodných pochybností zistená osoba páchatel'a, absentuje znak skutkovej podstaty priestupku - subjekt. V takom prípade sa nemôže o priestupok ani jednať, čo krajský súd nesprávne právne vyhodnotil. Vyššie uvedené argumenty možno aplikovať i na skutok zo dňa 29.10.2018, kedy sťažovateľ výslovne poprel spáchanie priestupku.

21. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s napadnutým rozhodnutím správneho súdu. Vo vzťahu k druhu a výmere uloženej sankcie uviedol, že sankcia bola sťažovateľovi uložená v súlade so zákonom, pričom pri určovaní druhu a výmery sankcie boli prvostupňovým správnym orgánom zohľadnené všetky zákonom stanovené okolnosti, na ktoré je za týmto účelom povinný prihliadnuť. K tvrdeniu sťažovateľa ohľadne porušenia jeho práva na obhajobu konštatoval, že právo oboznámiť sa s podkladom rozhodnutia považuje za dispozičné právo, ktoré podľa vlastného uváženia využije alebo nie. Samotná skutočnosť, že prvostupňový správny orgán na druhý deň odo dňa zaevidovania spisu spracoval oznámenie pre sťažovateľa o možnosti oboznámenia sa so spisom svedčí o aktívnom prístupe správneho orgánu, ktorý nemôže znamenať porušenie práva sťažovateľa na obhajobu.

22. K tvrdeniu sťažovateľa, že správny orgán mal najskôr vykonať pojednávanie aj vo vzťahu k skutku zo dňa 15.03.2019 a až následne upovedomiť účastníkov o práve podľa ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku uviedol, že o vykonaní jednotlivých procesných úkonov v správnom konaní rozhoduje príslušný správny orgán tak, aby prebehlo v súlade so základnými pravidlami konania, okrem iného aj zásadou hospodárnosti konania, avšak tak, aby bola dodržaná zásada materiálnej pravdy a zásada zákonnosti.

23. K ďalšej námietke sťažovateľa, že krajský súd považoval za zákonný postup správnych orgánov, ktoré vyvodili zodpovednosť žalobcu za skutok zo dňa 17.09.2018, hoci neexistoval žiadny dôkaz o tom, že by práve sťažovateľ mal porušiť právne predpisy uviedol, že naďalej zastáva názor, že pokiaľ nebol účastník konania osobou, ktorá v súvislosti so zaparkovaním motorového vozidla porušila pravidlá cestnej premávky mal a mohol tieto skutočnosti uviesť priamo na mieste. Sťažovateľ však na mieste žiadal riešiť vec v správnom konaní, avšak ani náznakom neuviedol, že on nie je osobou zodpovednou za státie vozidla

V.-U. v rozpore s pravidlami cestnej premávky. V tomto smere žalovaný nemal dôvod spochybňovať objasňujúci orgán, ktorý so žalobcom komunikoval na mieste a dospel k jednoznačnému záveru o totožnosti vodiča v čase spáchania priestupku. Uvedenú argumentáciu je podľa neho možné aplikovať aj na skutok zo dňa 29.10.2018.

III.

Konanie na kasačnom súde, vybrané zistenia kasačného súdu z administratívneho spisu

24. Prejednávaná vec bola dňa 19.01.2022 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd" alebo „správny súd") - ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie - podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom správneému súde Slovenskej

republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4S - sp. zn. 4Stk/2/2022, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

26. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Sa/27/2019-74 zo dňa 19. októbra 2021, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 19.09.2019, č. p.: KRPZ-PO-KDI3-64-003/2019-P, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade zo dňa 30.04.2019, č. p.: ORPZ-PP-ODI2-235, 320, 358, 364, 420, 83, 94/2018, 2019-P, ktorým bola žalobcovi uložená podľa § 22 ods. 2 písm. d) zákona o priestupkoch pokuta vo výške 500 € a zároveň podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch s poukazom na § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z. povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16,- €.

27. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že Okresný dopravný inšpektorát, Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Poprade ako prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie zo dňa 30.04.2019 č. p.: ORPZ-PP-ODI2-235, 320, 358, 364, 420, 83, 94/2018, 2019-P odôvodnil tým, že sťažovateľ ako páchatel' priestupku na úseku cestnej premávky:

- I./ dňa 16. júna 2018 v čase o 22.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. U. U., TEČ: V.-U. v Prešove po Ul. Hlavnej v smere od Ul. Námestie Legionárov v úseku, kde je dopravnou značkou č. B1 Zákaz vjazdu všetkých vozidiel v oboch smeroch s dodatkovou tabuľkou E12 Okrem cyklistov a MHD, Dopravná obsluha 05:00 - 09:00 hod., Taxi 20:00 - 05:00 hod. vjazd zakázaný čím sa dopustil porušenia ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1) zákona o priestupkoch.

- II./ dňa 1. septembra 2018 v čase o 17:38:53 hod. viedol ako vodič motorové vozidlo továrenskej značky U. U., evidenčného čísla V.-U. v meste Poprad po Ul. Železničnej, v smere jazdy ku križovatke s Ul. Širokou a Novou. kde mu bola v úseku pred priechodom pre chodcov pri penzióne Jakub s najvyššou povolenou rýchlosťou 50 km/hod. cestným laserovým rýchlomerom Micro Digi Cam LTI 20-20 Trucam, výr. č. TC001189 certifikovaným dňa 28.06.2018 s platnosťou do 28.06.2019, nameraná rýchlosť jazdy 80 km/hod., no vzhľadom na stanovenú chybu merania +/- 3 km/hod. z nameranej rýchlosti do 100 km/hod., správny orgán upravil nameranú rýchlosť jazdy 80 km/hod. o túto možnú chybu meradla na 77 km/hod, čím vodič prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy najmenej o 27 km/hod. Týmto sa dopustil porušenia ustanovenia § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h), bod 2 zákona o priestupkoch.

- III./ dňa 17. septembra 2018 v čase o 15:50 hod. v Košiciach na Ul. Hlavnej pred budovou s popisným číslom 2 nerešpektoval zvislú dopravnú značku IP20b - stanovište Taxi s dodatkovou tabuľkou označujúcou úsek platnosti a počet parkovacích miest a zaparkoval osobné motorové vozidlo továrenskej značky U. U., evidenčného čísla V.-U. cez dve parkovacie miesta vyhradené pre vozidlá taxislužby, pričom sa nejednalo o vozidlo, pre ktoré bolo miesto vyhradené, čím sa dopustil porušenia ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) § 25 ods. 1 písm. n) zákona o cestnej premávke, čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1) zákona o priestupkoch.

- IV./ dňa 20. septembra 2018 v čase o 13.00 hod. na diaľnici D1, v smere od obce Poprad na obec Liptovský Mikuláš. na výjazde na obec Štrba, pri vedení osobného motorového vozidla zn. U. U., TEC V.-U., prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy na diaľnici 130 km/h 0 42 km/h, nakoľko v uvedenom úseku jazdil rýchlosťou 172 km/h, čo mu bolo namerané Cestným laserovým rýchlomerom Ultra Lyte LTI 20-20 100LR, výr. č. 08-057- 01. s certifikátom o overení platným do 25.01.2019, pričom táto rýchlosť bola upravená o možnú chybu meradla +/- 3 % z hodnoty nameranej rýchlosti.

Nameraná rýchlosť bola 177 km/h. V tomto bode bolo konanie zastavené v zmysle ustanovenia § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch, nakoľko spáchanie skutku o ktorom sa konalo, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

- V./ dňa 29. októbra 2018 v čase o 09.55 hod. v Bratislave na Ul. Grösslingovej pred budovou s popisným číslom 77 nerešpektoval zvislú dopravnú značku IP 16 Parkovisko - parkovacie miesta s vyhradeným státím s dodatkovou tabuľou E13 pre vyhradené parkovanie s textom (držiteľov vyhradzovacích parkovacích kariet BPS Park a.s. počet boxov 2) a zaparkoval osobné motorové vozidlo továrenskej značky U., evidenčného čísla V. U., pričom sa nejednalo o vozidlo, pre ktoré bolo miesto vyhradené, čím sa dopustil porušenia ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b), § 25 ods. 1 písm. n) zákona o cestnej premávke, čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1) zákona o priestupkoch.

- VI./ dňa 20. februára 2019 v čase okolo 16:10 hod. v meste Trenčín na Ul. Železničnej ako vodič vozidla zn. U. U., TEČ: V.-U. nerešpektoval zvislú dopravnú značku B 1 Zákaz vjazdu všetkých vozidiel v oboch smeroch s dodatkovou tabuľou E12 - okrem dopravnej obsluhy a s povolením ŽSR, umiestnenej na vstupnej bráne priestorov železničnej stanice, kde s uvedeným vozidlom zaparkoval hneď za zákazovou dopravnou značkou vpravo pozdĺž chodníka na odstavnej ploche železničnej stanice Trenčín,

čím sa dopustil porušenia ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke, čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1) zákona o priestupkoch.

- VII./ dňa 15. marca 2019 v čase o 14.33 hod. na diaľnici DI, v smere jazdy od obce Levoča na Poprad, v úseku za privádzačom Levoča, pri vedení osobného motorového vozidla zn. U. U., TEC V.-U., prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy na diaľnici 130 km/h o 38 km/h, nakoľko v uvedenom úseku jazdil rýchlosťou 168 km/h, čo mu bolo namerané Cestným laserovým rýchlomerom Micro Digi-Cam, LTI 20-20 Tru-Cam, výr.č. TC006446, certifikovaným dňa 22.2.2019 s platnosťou do 22.2.2020, pričom nameraná rýchlosť jazdy 174 km/h bola upravená o možnú chybu meradla +/- 3 % z hodnoty nameranej rýchlosti nad 100 km/h o túto možnú chybu merania na 168 km/h, čím vodič prekročil rýchlosť jazdy najmenej o 38 km/h. Týmto skutkom sa dopustil porušenia ustanovenia § 16 ods. 2 zákona o cestnej premávke, čím bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h), bod 2 zákona o priestupkoch.

28. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

29. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 134 ods. 1 a 2 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak. Správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu,

b) rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený,

c) ide o veci podľa § 192,

- d) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c), ak je žalobcom fyzická osoba,
- e) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d),
- f) vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.

32. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

- a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,
- b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,
- c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,
- d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania,
- e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

33. Podľa § 441 SSP v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.

34. Podľa § 453 ods. 2 SSP, kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

35. Podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch, pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

36. Podľa § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch, za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávaných v jednom konaní sa uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutelný; zákaz činnosti možno uložiť, ak ho možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov.

37. Podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením

- 1. v obci najviac o 20 km h-1 alebo mimo obce najviac o 30 km h-1,
- 2. v obci o 21 až 50 km h-1 alebo mimo obce o 31 až 60 km h-1,
- 3. v obci o viac ako 50 km h-1 alebo mimo obce o viac ako 60 km h-1,

38. Podľa § 22 ods. 2 písm. d) zákona o priestupkoch, za priestupok podľa odseku 1 písm. h)

- 1. prvého bodu možno uložiť pokutu do 100 eur,
- 2. druhého bodu sa uloží pokuta od 150 eur do 600 eur,
- 3. tretieho bodu sa uloží pokuta od 500 eur do 1 000 eur a zákaz činnosti od šesť mesiacov do troch rokov,

39. Z kasačnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ primárne brojí proti dvom skutočnostiam. Napáda to, že krajský súd sa v rámci konania o podanej správnej žalobe nedostatočne vysporiadal so sankciou, ktorá mu bola uložená, pričom túto povinnosť má aj nad rámec žalobných dôvodov (k tomu pozri najmä body 14 až 16 tohto rozsudku), ako aj to, že skutkové okolnosti veci neboli dostatočne preukázané (t.j. že výroky rozhodnutia nemajú oporu v administratívnom spise), čo malo následne

viest' aj k nesprávne právnemu záveru orgánov verejnej správy potvrdeného rozsudkom krajského súdu v tom zmysle, že boli naplnené znaky skutkovej podstaty príslušných priestupkov s osobitným dôrazom na osobu páchatel'a (subjekt priestupku) - k tomu pozri najmä body 19 a 20 tohto rozsudku.

40. K vyššie uvedenému je potrebné poukázať na všeobecne uplatňované pravidlo vyplývajúce z § 134 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby s tým, že SSP vo svojich ustanoveniach upravuje výnimky z tohto pravidla.

41. Prvá kategória výnimiek z tohto pravidla vyplýva z § 134 ods. 2 SSP, podľa ktorého správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený, ide o veci podľa § 192 (peňažná moderácia), ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c), ak je žalobcom fyzická osoba (správna žaloba v sociálnych veciach), ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d) (správne žaloby vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia), vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.

42. Ďalšia výnimka z pravidla podľa § 134 ods. 1 SSP je upravená v ust. § 195 SSP, t. j. v časti týkajúcej sa správneho trestania. Uplatní sa teda vždy, keď orgán verejnej správy rozhoduje o priestupku, (inom) správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodit' zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie, ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania, ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy. V prípade, ak by správny súd dospel k záveru o existencii čo i len jednej z týchto väd, a to nad rámec žalobných bodov, je zároveň povinný postupom podľa § 196 SSP bezodkladne oznámiť túto skutočnosť účastníkom konania a vyzvať ich, aby sa k tejto zistenej vade/vadám v určenej lehote vyjadрили.

43. Po preskúmaní rozsudku správneho súdu kasačný súd zistil, že krajský súd v bode 93 svojho rozsudku skonštatoval, že dôvody pre postup podľa § 195 SSP nezistil. Z uvedeného potom vyplýva, že z vlastnej činnosti neidentifikoval okolnosti, ktoré by odôvodňovali súdny prieskum správnej žaloby nad rozsah žalobných bodov. V súvislosti so zákonnosťou sankcie krajský súd v rozsudku neprezentuje žiadne úvahy (pozn.: samotná sankcia však žalobcom ani nebola správnu žalobou napádaná). Na strane druhej, krajský súd sa v rozsudku venoval skutkovým okolnostiam veci, pričom - ako to vyplýva z jednotlivých bodov napadnutého rozsudku - preukázanie všetkých skutkov sťažovateľovi považoval za preukázané, čo viedlo k záveru o tom, že vo všetkých prípadoch boli naplnené znaky predmetných priestupkov (vrátane preukázania subjektu - páchatel'a). V tomto kontexte je navyše potrebné doplniť, že námietky proti riadnemu zisteniu skutkového stavu orgánmi verejnej správy boli sťažovateľom v správnej žalobe riadne vznesené, i keď neboli explicitne takto označené.

44. Napr. v bode 2.2.3 správnej žaloby, sťažovateľ k jednému z priestupkov, z ktorých bol uznaný za vinného (priestupok zo dňa 17.09.2018) uviedol „K skutku uvádzam, že na miesto som vozidlo nezaparkoval...". Obdobne - v bodoch 2.2.4 a 2.2.5 (k ďalším dvom priestupkom, ktoré boli zahrnuté do rozhodnutia orgánov verejnej správy - priestupok zo dňa 29.10.2018 a zo dňa 20.02.2019) v správnej žalobe uviedol: „Ku skutku uvádzam, že som vozidlo nezaparkoval na uvedené miesto.". Námietka identického obsahu je uvedená, napr. aj v bode 2.2.1 správnej žaloby, ktorou sťažovateľ popiera, že by sa skutku dopustil - priestupku dňa 16.06.2018.

45. Vzhľadom na uvedené bolo nepochybne úlohou správneho súdu dôsledne sa vysporiadať so skutkovými okolnosťami jednotlivých priestupkov, z ktorých bol priestupca uznaný za vinného - osobitne tých, pri ktorých to dokonca sťažovateľ explicitne namietol - a preskúmať, či boli vo veci riadne preukázané všetky prvky príslušných skutkových podstát konkrétnych priestupkov. Kasačnému súdu sa pritom javí, že krajský súd sa síce tejto otázke venoval, avšak nie dostatočne, keďže hodnotenie podkladov, ktorými sa mali sťažovateľovi preukazovať konkrétne skutky, dostatočne nereflektuje na to, či bol preukázaný samotný protiprávny stav (napr. parkovanie v zákaze) alebo aj to, že sa predmetného priestupku dopustil sťažovateľ.

46. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu, pre účely objasňovania priestupkov a rozhodovania o nich najmä nie je možné prijať záver, resp. predpoklad, že prípadné explicitné nepopretie spáchania priestupku zo strany osoby podozrivej z jej spáchania znamená, že táto osoba je páchatelom príslušného priestupku, resp. to, že by toto zbavovalo orgány verejnej správy povinnosti riadne preukázať, že sa konkrétneho skutku dopustil konkrétny páchatel.

47. V súvislosti so skutkom, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť dňa 16.06.2018 (porušenie zákazu vjazdu, Prešov, Hlavná ul.) zo správy o výsledku objasňovania predmetného priestupku (z toho istého dňa) vyplýva, že sťažovateľ mal k veci uviesť: „k skutku sa nechcem vyjadriť“, samotnú správu podpísal, blokovú pokutu odmietol zaplatiť. Krajský súd pritom za dôkaz toho, že predmetný priestupok spáchal sťažovateľ považoval aj to, že v spise boli založené aj iné dôkazy (napr. náčrtok samotného protiprávneho konania, fotodokumentácia dopravného značenia a pod.). Podľa názoru kasačného súdu však, napr. uvedený náčrtok situácie alebo fotodokumentácia dopravného značenia na mieste nepredstavujú „objektívny dôkaz“ toho, že priestupok spáchal sťažovateľ (ako to v rozsudku naznačuje krajský súd - k tomu pozri bod 82 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V tejto časti hodnotenia skutkových okolností veci sa preto rozsudok krajského súdu javí ako mierne zmätočný. Na strane druhej, v správe o objasnení priestupku je ako svedok skutku uvedený V.. Y. V. a súčasťou spisu je aj úradný záznam vyhotovený K.. Q. P. (dňa 17.06.2018), z ktorého vyplýva, že to mal byť práve sťažovateľ, kto v rozhodnom čase viedol motorové vozidlo a porušil príslušné dopravné značenie (zákaz vjazdu). Za daných okolností sa kasačnému súdu javí ako dôvodné práve to, aby krajský súd v novom rozsudku jasne a presvedčivo uviedol, z akého dôkazu/dôkazov vyvodzuje, že sa uvedeného priestupku dopustil práve sťažovateľ. Bude pritom potrebné venovať osobitný priestor otázke váhy úradných podkladov produkovaných orgánmi verejnej moci v predmetnej veci (a to aj s prihliadnutím na tvrdenie sťažovateľa, že dôkazom toho, že sa priestupku dopustil, sú vo svojej podstate len vyjadrenia príslušníkov Policajného zboru, ktorí ho mali riešiť) a prípadné zistenie o tom, že skutok bol sťažovateľovi riadne preukázaný, podrobne odôvodniť.

48. Obdobne, kasačnému súdu sa javí, že aj ďalšie úvahy krajského súdu prezentované v bodoch 84 a 85 napadnutého rozsudku týkajúce sa porušenia zákazu parkovania (skutky zo dňa 17.09.2018 a 29.10.2018 - k tomu pozri aj text kasačnej sťažnosti) nepôsobia presvedčivo vo vzťahu k záveru, že vozidlo mal v zákaze zaparkovať sťažovateľ. Požiadavka sťažovateľa pri podaní vysvetlenia, že „žiada riešiť priestupok v správnom konaní“ (k tomu pozri bod 84 rozsudku krajského súdu) alebo napr. to, že „si nie je vedomý priestupku“ (k tomu pozri bod 82 rozsudku krajského súdu) a pod. nie sú bez ďalšieho dôkazom toho, že samotné priestupky, ktoré sa mu kladú za vinu, spáchal sťažovateľ.

49. Akékoľvek vyjadrenia sťažovateľa v rámci podania vysvetlenia, resp. objasňovania priestupku - a to najmä v prípade, ak výslovne nepredstavujú uznanie spáchania priestupku, resp. výslovné uznanie viny - v zásade nezabávajú orgány verejnej správy, resp. objasňujúce orgány povinnosti riadne preukázať, že sa skutku dopustil konkrétny páchatel, t.j. osoba, ktorú uznávajú za vinnú z predmetných priestupkov.

50. Z administratívneho spisu napr. v súvislosti so skutkom sťažovateľa zo dňa 16.06.2018 (nepreukázanie skutku namietnuté v správnej žalobe v bode 2.2.1) vyplýva, že žiadosťou zo dňa 18.07.2018 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Poprade (Okresný dopravný inšpektorát) žiada Okresný dopravný inšpektorát Prešov o „záznam daného skutku zo systému soitron, v prípade že týmto systémom bolo SCV vybavené“, ako aj o „záznam daného skutku z kamerového systému MSP

Prešov v prípade, že týmto MsP disponuje". Zároveň uvedený orgán žiadal aj o akékoľvek nové dôkazy preukazujúce spáchanie uvedeného skutku. Obdobná žiadosť bola adresovaná aj Obvodnému oddeleniu PZ Prešov - Juh. Žiadosťou zo dňa 03.10.2018 bola v súvislosti so skutkom sťažovateľa zo dňa 16.06.2018 požiadaná o poskytnutie záznamu z kamerového systému aj Mestská polícia Prešov („...zo dňa 16.06.2018 v čase okolo 20:00h, nakoľko tento môže prispieť k objasneniu daného skutku"). Mestská polícia Prešov na predmetnú výzvu reagovala listom zo dňa 09.10.2018 so záverom: „S poľutovaním Vám musíme oznámiť, že Mestská polícia v Prešove nezaevidovala žiadosť o uloženie tohto skutku v lehote, kedy bolo možné záznam uložiť. V súčasnej dobe sú záznamy z uvedeného dňa premazané.". Príslušníci Policajného zboru (V.. P. a V... V.), ktorí mali v rozhodnom čase zastaviť motorové vozidlo sťažovateľa na Hlavnej ulici v Prešove uviedli, že „V čase služby, kedy bol vodič tohto vozidla zastavený, nemal menovaný spoločne so svojím kolegom pridelené vozidlo, ktoré by bolo vybavené kamerovým systémom a teda uvedený skutok páchatel'a ani nie je nahratý na žiadny kamerový alebo iný systém.". K tomuto skutku pritom sťažovateľ uviedol „k skutku sa nechcem vyjadriť".

51. V tejto súvislosti pozornosti kasačného súdu neušlo, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Poprade (Okresný dopravný inšpektorát) výzvou zo dňa 07.12.2018 označenou ako „VEC: U. F. - žiadosť o doplnenie spisového materiálu" (k priestupku, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť dňa 17.09.2018) žiada Mestskú políciu Košice (Stanica JUH) o doplnenie spisového materiálu - okrem iných - o zistenie „či oznamovateľ p. Lehotkai videl, kto vozidlo na vyhradené miesto v daný deň zaparkoval", resp. o informáciu „či k predmetnej veci existuje kamerový prípadne iný záznam, ktorý by bolo možné v konaní použiť ako dôkaz". Ako dôvod pre realizáciu tohto úkonu pritom orgán verejnej správy uviedol, že ho realizuje na tom základe, že sťažovateľ tvrdí, že dňa 17.09.2018 príslušným motorovým vozidlom na parkovisko pre taxikárov nezaparkoval (namietnutie skutku v bode 2.2.3 správnej žaloby, k tomu pozri aj kasačnú sťažnosť). V zázname o podaní vysvetlenia zo strany p. Lehotkaia (zo dňa 08.12.2018) pritom žiadny opis osoby, ktorá tam motorové vozidlo mala zaparkovať, nevyplýva. K tomuto skutku pritom sťažovateľ uviedol „žiadam riešiť uvedený priestupok v správnom konaní".

52. Obdobne, výzvou z toho istého dňa (07.12.2018) Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Poprade (Okresný dopravný inšpektorát) žiada o doplnenie spisového materiálu aj Mestskú políciu Hlavného mesta SR Bratislavy vo vzťahu ku skutku, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť dňa 29.10.2018 (namietnutie skutku v bode 2.2.4 správnej žaloby, k tomu pozri aj kasačnú sťažnosť). Predmetom žiadosti bolo zistenie osoby, ktorá umiestnila za stierač motorového vozidla sťažovateľa lístok s upozornením, aby vozidlo na danom mieste neparkovalo, keďže je potrebné uskutočniť výsluch tejto osoby pre účely zistenia, či „videla, kto vozidlo na mieste zaparkoval" a rovnako príslušný orgán žiadal o informáciu „či z inkriminovanej doby existuje nejaký kamerový, resp. iný záznam, ktorý by bolo možné v konaní použiť ako dôkaz". Stotožnená osoba v rámci výsluchu nevedela uviesť, resp. opísať osobu, ktorá tam motorové vozidlo zaparkovala a rovnako vypočutá osoba uviedla, že kamerový záznam z daného obdobia je už vymazaný. K tomuto skutku pritom sťažovateľ uviedol „nie som si vedomý priestupku".

53. Odkazom na vyššie uvedené závery (pričom tieto kasačný súd uviedol len demonštratívne a len vo vzťahu k vybraným skutkom) sa kasačnému súdu javí, že v rámci konania pred krajským súdom malo byť podrobnejšie preskúmané, či administratívny spis poskytuje dostatočný podklad pre závery orgánov verejnej správy v tom zmysle, že sťažovateľ je páchatel'om (všetkých) priestupkov, ktoré mu boli kladené za vinu, resp. z ktorých bol uznaný za vinného, a to osobitne v prípade, ak sťažovateľ v správnej žalobe vzniesol námietky, ktoré toto spochybňovali (k tomu pozri bod 43 tohto odôvodnenia vyššie). Nedá sa v tejto súvislosti opomenúť, že samotné orgány verejnej moci realizovali úkony smerujúce k doplneniu dokazovania (k tomu pozri body 50 až 52 tohto odôvodnenia vyššie), pričom sa javí, že podklady o požadované dôkazy doplnené neboli. Za daných okolností je potom o to relevantnejšie presvedčivo odôvodniť vo vzťahu k sťažovateľovi, že vykonané dôkazy - v rámci ich vzájomného hodnotenia - preukazujú dôvodnosť a správnosť skutkového záveru o tom, že sa priestupkov dopustil práve on.

54. Úlohou krajského súdu preto v novom konaní bude dostatočne preskúmať, či skutkové zistenia orgánov verejnej správy o spáchaní priestupkov, resp. o naplnení znakov skutkovej podstaty jednotlivých priestupkov, bolo dostatočne preukázané. Kasačný súd v tejto súvislosti neprezumuje a nevyslovuje názor, že spáchanie priestupkov sťažovateľovi preukázané nebolo. Hodnotiaci proces v uvedenom smere uskutoční krajský súd v rámci nového konania

s tým, že podrobne odôvodní, od čoho odvíja záver o tom, že skutkové okolnosti jednotlivých priestupkov boli dostatočne objasnené a že tieto majú oporu v spise v takom rozsahu, že nespôsobujú nezákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (ak aj v rámci nového konania dospeje k tomuto záveru). V prípade, že krajský súd dospeje k záveru, že skutkové závery orgánov verejnej správy nemajú oporu v administratívnom spise, jednoznačne uvedie skutky, u ktorých k tomuto záveru dospel, na základe čoho dospel k predmetnému záveru a tomu primerane rozhodne vo veci. Osobitne bude potrebné skúmať to, či skutkové závery orgánov verejnej správy majú oporu v spise, a to buď samostatne, príp. pri ich hodnotení vo vzájomných súvislostiach. Rovnako je potrebné, aby sa krajský súd v kontexte námietok nedostatočného zistenia skutkových okolností veci vysporiadal s tým, akú „dôkaznú váhu“ majú tie podklady, ktoré sťažovateľ spochybňuje (napr. výpovede príslušníkov Policajného zboru).

55. Pre úplnosť v tejto súvislosti kasačný súd doplní, že sa stotožňuje s právnymi názormi krajského súdu ohľadom materiálnej irelevancie grafického výstupu Google Maps v kontexte skutočnosti, ktorá sa týmto grafickým výstupom mala preukazovať (k tomu pozri bod 82 odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti od „Ohľadom žalobcovej obrany [...]“).

56. Vo vzťahu v kasačnej sťažnosti namietanej otázke zákonnosti, resp. primeranosti výšky uloženej pokuty kasačný súd uvádza, že takúto námietku sťažovateľ v žalobe neformuloval. Nenamieta výšku uloženej pokuty, resp. jej neprimeranosť, ako ani jej nedostatočné odôvodnenie v rozhodnutiach orgánov verejnej správy, a to najmä v rovine zákonných kritérií, na ktoré sa má pri ukladaní pokuty ex lege prihliadať. Na strane druhej, je nesporné, že podľa § 195 písm. e) SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak „ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy“. Ako to vyplýva z bodu 93 napadnutého rozsudku, krajský súd sa pritom touto otázkou - aspoň vo všeobecnej rovine - zrejme zaoberal.

57. V tomto kontexte kasačný súd doplní, že ak by krajský súd v novom konaní opäť dospel k záveru, že všetky priestupky sťažovateľa boli riadne preukázané, kasačnému súdu sa javí ako dôvodné v novom rozhodnutí vo veci podrobnejšie odôvodniť, prečo krajský súd vo veci nevidí ako dôvodnú aplikáciu postupu podľa § 196 SSP v spojení s § 195 písm. e) SSP.

58. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že ukládanie pokút za správne delikty, a teda i rozhodovanie o ich výške, sa realizuje primárne vo sfére voľného správneho uváženia (diskrečné právo správneho orgánu). Správna úvaha, respektíve voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Ide teda o právomoc (na účely Odporúčania R (80) 2 Výboru ministrov o vykonávaní právomoci voľnej úvahy správnymi orgánmi prijatého Výborom ministrov dňa 11. marca 1980 na 316. zasadaní zástupcov ministrov, možno hovoriť aj o právomoci voľnej úvahy - discretionary power), na základe ktorej má správny orgán istý stupeň slobody pri prijímaní rozhodnutia, pričom si môže vybrať z viacerých právne prijateľných rozhodnutí jedno, ktoré považuje za najvhodnejšie. Podrobiť správne uváženie súdnemu prieskumu je možné iba vtedy, ak správny orgán buď prekročil zákonom stanovené medze tohto uváženia, alebo voľné uváženie zneužil. Riadne zdôvodnenie ukladanej sankcie v prípade správneho trestania je základným predpokladom pre preskúmateľnosť úvahy, ktorou bol správny orgán pri svojom rozhodovaní vedený (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/3/2016 zo dňa 20. októbra 2016).

59. Na strane druhej, pozornosti kasačného súdu neušlo, že v prvostupňovom rozhodnutí boli orgánom verejnej správy použité pri odôvodňovaní uloženej sankcie slovné spojenia, ktoré naznačujú, akoby

bol sťažovateľ postihovaný za to, že nerealizoval svoje procesné práva („nijako nespolupracoval ani sa nezúčastňoval ústnych pojednávaní“). Hoci obvinený z priestupku nemôže byť nútený k tomu, aby sa priznal k spáchaniu skutku, resp. k tomu, aby realizoval svoje procesné práva (napr. účasť na ústnom pojednávaní), včasné uznanie spáchania priestupku, príp. poskytovanie súčinnosti zo strany priestupcu vo vzťahu k orgánom verejnej moci s cieľom čo najskoršieho a najhospodárnejšieho objasnenia priestupku, môže byť okolnosťou, ktorá by mohla viesť k uloženiu miernejšej sankcie. Z prvostupňového rozhodnutia však nevyplýva, v akom kontexte bol predmetný parameter („nijako nespolupracoval ani sa nezúčastňoval ústnych pojednávaní“) hodnotený, ako ani to, pod ktoré zákonné kritérium podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch by uvedená skutočnosť mohla byť subsumovaná.

60. Prvostupňový správny orgán ďalej, napr. poukázal na to, že sťažovateľ priebežne zasiela policajným orgánom podania, v ktorých žiada spájať konania o jeho priestupkoch do jedného konania, pričom toto prvostupňový orgán vyhodnotil ako „vedome ignoratívny“ postoj voči dodržiavaniu pravidiel cestnej premávky. Ani vo vzťahu k tomuto zisteniu z rozhodnutia orgánu prvého stupňa, resp. žalovaného nevyplýva, pod ktoré zákonné kritérium podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch bolo podradené.

61. Zároveň však - vychádzajúc z právnej teórie, ako aj z rozhodovacej praxe kasačného súdu - je nesporné, že prvostupňové správne konanie a druhostupňové správne konanie tvoria jeden celok. V súdnej veci sa pritom kasačnému súdu javí, že žalovaný doplnil odôvodnenie prvostupňového správneho orgánu v časti správnej sankcie, keď napr. uvádza, že pri ukladaní pokuty bolo prihliadnuté najmä na to, že „k jednotlivým skutkom došlo tak, ako bolo uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia o priestupku, vo všetkých prípadoch na mieste verejne prístupnom, v rôznych časových úsekoch, na pomerne frekventovaných miestach, v rôznych oblastiach Slovenskej republiky, minimálne nedbanlivým konaním menovaného“.

62. Žalovaný navyiac pri verifikácii sankcie uloženej prvostupňovým orgánom verejnej správy špecifikoval, že bolo prihliadané na samotné priestupky, ktorých sa sťažovateľ dopustil, a to v tom zmysle, že išlo o 3 priestupky spojené s prekročením rýchlosti (i keď v jednom prípade bolo priestupkové konanie zastavané) a 4 priestupky sa viazali na nerešpektovanie zákazového dopravného značenia. Rovnako upriamil pozornosť aj na mieru zavinenia (pričom poukázal na to, že v predmetných veciach postačuje zavinenie z nedbanlivosti), ako aj na spôsob spáchania priestupkov. Odkázal aj na ich spoločenskú nebezpečnosť. Taktiež poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ ako páchatel získal vodičské oprávnenie dňa 20.04.2018, no napriek tomu už spáchal opakovane viacero priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, čo bolo hodnotené v jeho neprospech. Skonštatoval tiež, že v rámci rozhodovania o uloženej sankcii bolo prihliadané aj na osobu páchatel'a a na okolnosti, ktoré uviedol v súvislosti s priestupkami, z ktorých bol uznaný za vinného.

63. Odkazujúc na vyššie uvedené skutočnosti má najvyšší správny súd za to, že ako relevantné sa javí aj to, aby sa krajský súd v rámci nového konania opätovne zaoberal aj tým, či vo veci neexistuje zákonná potreba uplatnenia postupu podľa § 196 SSP (v spojení s § 195 písm. e) SSP). Ak by krajský súd dospel k záveru, že na uplatnenie daného postupu podmienky splnené nie sú, toto v novom rozsudku vo veci podrobne odôvodní (a to najmä v kontexte názorov kasačného súdu uvedených v bodoch 56. až 62. tohto odôvodnenia). Vzhľadom na akcesorickosť výroku o sankcii vo vzťahu k výroku o vine bude uplatnenie postupu podľa predchádzajúcej vety relevantné najmä v prípade, ak krajský súd v novom konaní opätovne dospeje k záveru, že skutkové okolnosti všetkých priestupkov sťažovateľa boli riadne objasnené, t.j. výrok o vine v prvostupňovom rozhodnutí a jeho potvrdenie rozhodnutím žalovaného sú zákonné, resp. ak nebudú identifikované iné dôvody, pre ktoré by napadnuté rozhodnutie malo byť zrušené.

64. S prihliadnutím na dôvody, pre ktoré kasačný súd vracia vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie, zvyšné námietky sťažovateľa sú v tomto štádiu konania bez materiálnej opodstatnenosti.

Z tohto dôvodu sa im najvyšší správny súd v tomto rozsudku ani osobitne nevenoval, resp. tieto detailne neskúmal.

65. Vychádzajúc zo skutočností uvedených vyššie v tomto rozsudku, kasačný súd dospel k záveru o dôvodnosti kasačnej sťažnosti (§ 462 ods. 1 SSP), rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho súdu postupovať v naznačenom smere (k tomu pozri najmä body 42 až 62 tohto rozsudku).

66. O trovách konania rozhodne krajský súd podľa ust. § 467 ods. 3 SSP.

67. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.